lønklasse. De tjenestemænd, som institutionerne beslutter at fritage for deres stilling, har ingen forret frem for de øvrige tjenestemænd, der kan komme i betragtning til stillingen. De bør dog i rimeligt omfang have mulighed for at forsvare deres interesser.

I sag 148/82

JEAN-CLAUDE RENAUD, forhenværende tjenestemand ved Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, avenue Marie-Josée 133, 1200 Bruxelles, ved advokat Edmond Lebrun, Bruxelles, og med valgt adresse hos advokat Tony Biever, 83, boulevard Grande-Duchesse-Charlotte, Luxembourg,

sagsøger,

mod

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER, ved Hendrik van Lier, Kommissionens juridiske tjeneste, som befuldmægtiget, bistået af advokat Robert Andersen, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos Oreste Montalto, Kommissionens juridiske tjeneste, Jean Monnet-bygningen, Kirchberg, Luxembourg,

sagsøgt,

hvori der er nedlagt påstand om annullation af sagsøgtes beslutninger om at fritage sagsøgeren for hans stilling og ikke at ansætte ham i en anden stilling,

har

DOMSTOLEN (tredje afdeling)

sammensat af afdelingsformanden U. Everling, dommerne Mackenzie Stuart og Y. Galmot,

generaladvokat: G. F. Mancini
justitssekretær: assisterende justitssekretær J. A. Pompe

afsagt følgende

DOM

Sagsfremstilling

I — Faktiske omstændigheder og retsforhandlinger

Sagsøgeren har bestået en universitetsgrad i litteratur og i jura, har taget afgangseksamen fra Ecole nationale d'administration, og har orlov fra en stilling i den franske forvaltning. Han blev ansat i Kommissionens tjeneste den 1. september 1977 i en tjenestemandsstilling som ledende konsulent i lønklasse A 2 ved GD XVII »Energi«. Hans sagsområde var navnlig internationale energiproblemer samt bi- og multilaterale forhandlinger.

Ved skrivelse af 4. maj 1981 meddelte Kommissionens formand sagsøgeren, at Kommissionen i henhold til vedtægens artikel 50 påtænkte at fritage sagsøgeren for hans stilling af tjenstlige grunde. I overensstemmelse med de retningslinjer, der var vedtaget den 26. marts 1980 på grundlag af Spierenburg- og Ortoli-rapporterne [1] ville Kommissionen nedlægge et vist antal stillinger som ledende konsulent. Sagsøgeren opfordredes i skrivelsen til at fremsætte sine bemærkninger. Som svar herpå henviste sagsøgeren til sine vanskeligheder ved at blive reintegreret i sin oprindelige stilling og anmodede om at blive ansat i en anden stilling ved Kommissionen i samme lønklasse. I en skrivelse af 24. juni 1981 bekræftede Kommissionens formand institutionens hensigt til at fritage sagsøgeren for hans stilling, men forsikrede ham samtidig om, at Kommissionen ville drage omsorg for, at der blev taget hensyn til hans bemærkninger, og at den ville undersøge mulighederne for at ansætte ham i en anden stilling i samme lønklasse. Den 8. juli 1981 besluttede Kommissionen dog ikke desto mindre at bringe tjenestemandsvedtægtens artikel 50 i anvendelse. Sagsøgeren blev herefter med virkning fra 1. november 1980 fritaget for sin stilling af tjenstlige grunde. Han fik ikke tildelt en anden stilling i samme lønklasse inden for sin kategori og var følgelig berettiget til den i artikel 50 omhandlede godtgørelse.

Den 9. september 1981 ansøgte sagsøgeren om stillingen som direktør for direktorat D ved generaldirektorat I »Forbindelser med tredjelande«. Ansættelsesmyndigheden efterkom imidlertid ikke hans ansøgning. Sagsøgeren indgav som følge heraf en klage i medfør af vedtægtens artikel 90, stk. 2, hvori han rejste krav om annullation af beslutningen om at fritage ham for hans stilling. Kommissionen besvarede ikke denne klage, hvilket efter vedtægten betragtes som et stiltiende afslag, der kan indbringes for Domstolen inden fire måneder efter klagens indgivelse. I et møde den 18. maj 1982, dvs. efter at sagsøgeren havde anlagt nærværende sag, vedtog Kommissionen at udstede et udtrykkeligt afslag på sagsøgerens klage, som blev meddelt ham ved skrivelse af 3. juni 1982.

1 — Bulletin for De europæiske Fællesskaber, nr. 3, 1980, punkt 2.3.3. samt den 14. Almindelige Beretning vedrørende Kommissionens Virksomhed, punkt 29.

Sagsøgeren har anlagt nærværende sag ved stævning, registreret på Domstolens justitskontor den 12. maj 1982. Skriftvekslingen er afviklet forskriftsmæssigt.

På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen (tredje afdeling) besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse.

II — Parternes påstande

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

A — Principalt

1. Annullation af sagsøgtes beslutning af 8. juli 1981 om at fritage sagsøgeren for hans stilling;
2. Annullation af det stiltiende afslag på den klage, som sagsøgeren indgav den 14. oktober 1981 over fritagelsen for stillingen;

B — Subsidiært

3. Annullation af sagsøgtes beslutning om ikke at tildele sagsøgeren en anden stilling i samme lønklasse inden for hans kategori, og navnlig annullation af beslutningen om ikke at ansætte ham i stillingen som direktør for direktorat D ved GD-I »Forbindelser med tredjelande«;
4. Annullation af sagsøgtes beslutninger om at besætte en række stillinger inden for sagsøgerens kategori og lønklasse med andre ansøgere end sagsøgeren, efter at denne var blevet fritaget for sin stilling, navnlig annullation af sagsøgtes beslutning om at besætte stillingen som direktør for direktorat D ved GD-I »Forbindelser med tredjelande« med en anden ansøger;
5. Annullation af sagsøgtes stiltiende afslag på sagsøgerens klage, indgivet den 14. oktober 1981;
6. Sagsøgte tilpligtes at afholde sagens omkostninger.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— frifindelse;

— at afgørelsen vedrørende sagens omkostninger træffes i overensstemmelse med de herfor gældende regler.

III — Parternes anbringender og argumenter

A — Beslutningen om at fritage sagsøgeren for hans stilling

Sagsøgeren har gjort gældende, at beslutningen om at fritage ham for hans stilling ikke er tilstrækkeligt begrundet. Begrundelsen lyder som følger: »I forbindelse med en almindelig reorganisering af tjenesten har Kommissionen besluttet at nedlægge visse stillinger som ledende konsulent, herunder Renaud's . . .«. Dette er en fuldstændig abstrakt begrundelse uden noget som helst konkret indhold. Det er ikke rigtigt, som sagsøgte har anført i den anfægtede beslutning, at Kommissionen i sin skrivelse af 24. juni 1981 over for sagsøgeren skulle have givet en nærmere begrundelse for at fritage ham for stillingen. Skrivelsen indeholder ingen sådan nærmere begrundelse, men er holdt i helt generelle vendinger. Sagsøgeren har i denne forbindelse henvist til Domstolens dom af 11. maj 1978 i sag 34/77, *Oslizlok* (Sml. 1978, s. 1099, præmis 18).

Sagsøgeren har endvidere gjort gældende, at sagsøgte har begået magtfordrejning. Han anfører, at den anfægtede beslutning er truffet som led i en generel anvendelse af vedtægtens artikel 50 med det formål at skaffe plads til andre. En fritagelse for stillingen i henhold til vedtægtens artikel 50 skal imidlertid

være begrundet enten i saglige tjenstlige synspunkter eller i de ansattes individuelle egenskaber bedømt i forhold til disse hensyn. Vedtægtens artikel 50 kræver, at der skal foretages en omhyggelig undersøgelse af hver enkelt ansøgning og må ikke udnyttes til lignende foranstaltninger som det amerikanske »spoil system«, der medfører udskiftning af højtstående embedsmænd i forbindelse med et præsidentskifte. Sådanne foranstaltninger er i strid med de principper, der ligger til grund for den offentlige tjeneste i medlemsstaterne såvel i henseende til karriereordning som stabilitet i beskæftigelsen, selv om tjenestemænd i lønklasse A 1 og A 2 ikke er sikret varig beskæftigelse. Såfremt det virkelig var begrundet i tjenestens interesse og objektivt nødvendigt at fritage sagsøgeren for hans stilling, kunne Kommissionen have nedlagt stillingen og til gengæld tildele sagsøgeren en af de ledige stillinger som direktør (jfr. nedenfor under punkt B).

Kommissionen har henvist til generaladvokat J. P. Warner's forslag til afgørelse i sag 34/77, *Oslizok*, hvori generaladvokaten antog, at ansættelsesmyndigheden ikke er forpligtet til at begrunde beslutninger truffet i medfør at vedtægtens artikel 50. I sin dom i samme sag fastslog Domstolen, at der tilkommer Kommissionen en vidtgående skønsmæssig beføjelse, men at Kommissionen er forpligtet til at foretage en omhyggelig gennemgang af sagens momenter og forinden at give tjenestemanden mulighed for at forsvare sine interesser på rimelig måde. Selv om beslutningen om at fritage sagsøgeren for hans stilling ikke skulle udtrykkeligt begrundes, fik sagsøgeren dog kendskab til Kommissionens motiver til at fritage ham for stillingen, idet de fremgår af skrivelserne af 4. maj og 24. juni 1981. Skønner Kommissionen, at den i forbindelse med en gennemgående reorganisering af sine tjenestegrene ikke længere har behov for visse stillinger som ledende konsulent, er den i medfør af vedtægtens artikel 50 berettiget til at nedlægge disse stillinger. Kommissionen fandt det nødvendigt at restrukturere GD XVII for at tilpasse den til nye krav. Under et møde den 15. juli 1981 imødekom Kommissionen de af kommissionsmedlemmerne Davignon og O'Kennedy fremsatte forslag om at oprette et nyt direktorat »Energibesparelser og alternative energikilder, elektricitet og varme«, og fordi sagsområdet vedrørende alternative energikilder blev overført til dette nye direktorat, da at benævne direktorat D »Nuklear energi« samt at udnævne Caccia Dominioni til direktør herfor og overføre ham fra GD XII til GD XVII med den stilling, han hidtil havde haft. Hvad angår den stilling som ledende konsulent, som sagsøgeren beklædte, fandt Kommissionen, at der ikke længere var behov for stillingen, hvorfor den blev overført fra GD XVII til GD XII ved sagsøgerens fratræden.

Kommissionen behøvede imidlertid ikke begrunde sin beslutning yderligere og ej heller begrunde, hvorfor den havde besluttet at nedlægge nogle stillinger som ledende konsulent, men opretholde andre.

Kommissionen gør gældende, at det står den frit for at træffe individuelle foranstaltninger om at fritage bestemte personer for deres stillinger af tjenstlige grunde, forudsat at hver enkelt af foranstaltningerne er lovlig. Den bestrider ikke, at de pågældende individuelle foranstaltninger delvis blev truffet for at give plads for ansættelse af nogle tjenestemænd med græsk statsborgerskab, men

anfører, at det også skete af hensyn til den reorganisering, som var nødvendig for at gennemføre forslagene i Spierenburg- og Ortoli-rapporterne. De individuelle foranstaltninger blev med andre ord i hvert enkelt konkret tilfælde truffet under hensyn til tjenestens objektive krav og/eller på grundlag af de pågældende tjenestemænds individuelle kvalifikationer, bedømt ud fra disse krav. Kommissionen var berettiget til at nedlægge sagsøgerens stilling som ledende konsulent uden først at forflytte sagsøgeren til en anden stilling som direktør.

Sagsøgeren citerer i den forbindelse en meddelelse, der blev udsendt til personaleudvalget i Bruxelles, og et uddrag af Personaleposten, hvori der blev rejst kritik mod de af Kommissionen i medfør af vedtægtens artikel 50 trufne beslutninger.

Sagsøgeren mener at kunne fastslå, at det fremgår af sagsøgtes skrivelser, at Kommissionen allerede ved beslutningen af 8. juli 1981 inddrog sagsøgerens stilling, dvs. før den havde truffet beslutningen af 15. juli 1981 om at nedlægge stillingen, ja selv før kommissionsmedlemmerne Davignon og O'Kennedy den 10. juli 1981 udsendte meddelelsen om restruktureringen af generaldirektoratet »Energi«, GD XVII, som sagsøgeren var ansat ved. Sagsøgeren anfører, at det mildest talt ikke var nogen korrekt begrundelse af Kommissionens beslutning af 8. juli 1981 om at fritage sagsøgeren for hans stilling, når Kommissionen henviste til, at den som led i en gennemgribende reorganisering af sine tjenestegrene havde besluttet at nedlægge visse stillinger.

Sagsøgeren anfører at have ført bevis for de omstændigheder, han har henvist til i stævningen, nemlig at der forelå en generel anvendelse af vedtægtens artikel 50 for at give plads for ansættelse af andre, at beslutningerne om at afskedige de pågældende blev truffet under dække af, at deres stillinger blev inddraget, og at listen over ofrene var oprettet på forhånd uden undersøgelse af den enkeltes forhold, og før den egentlige procedure blev bragt i anvendelse.

Kommissionen afviser ikke i sin duplik, at beslutningerne om at fritage de pågældende for deres stilling kan have fremkaldt et vist ubehag. Det eneste afgørende i den foreliggende sag er imidlertid, hvorvidt de anfægtede foranstaltninger var lovlige eller ej. Kommissionen sondrer endvidere mellem sin beslutning af 8. juli 1981 om at fritage sagsøgeren for sin stilling, og sin beslutning af 15. juli 1981. Sidstnævnte beslutning vedrører ikke nedlæggelsen af sagsøgerens stilling, hvilket der i forvejen var truffet beslutning om, men derimod restruktureringen af generaldirektoratet for energi. Denne restrukturering blev foretaget på grundlag af de stillinger, som stadig stod til rådighed for GD XVII. Kommissionen foretog — nævnt i den kronologiske rækkefølge — en gennemgang af nogle af de funktioner, der var knyttet til stillingerne som ledende konsulent, og ophævede en række af de funktioner, som den fandt var blevet overflødige. Det næste stadium var, efter at de pågældende var blevet fritaget for deres stilling, at der blev foretaget en ny fordeling mellem Kommissionens generaldirektoratet af de stillinger på budgettet, der var blevet frigjort. Dette blev endvidere fulgt op af en række foranstaltninger til gennemførelse af restruktureringen. Restruktureringen blev foretaget efter moden overvejelse og imødekom dybtgående tjenstlige behov, som var objektivt nødvendige. Kommissionens begrundelse for at nedlægge sagsøgerens stilling var ganske enkelt, at den fandt, at stillingen var blevet overflødig.

B — Beslutningen om ikke at ansætte sagsøgeren i en anden stilling

Sagsøgeren har rejst indsigelse mod, at han ikke blev ansat i en anden stilling i samme lønklasse, selv om han havde alle nødvendige kvalifikationer for at beklæde andre af de stillinger i hans

lønklasse, som var blevet ledige, og har gjort gældende, at Kommissionen ikke begrundede, hvorfor den ikke ansatte ham i nogen af disse stillinger. Kommissionen har ej heller af egen drift foretaget en undersøgelse af mulighederne for at genansætte sagsøgeren, efter at han var blevet frataget sin stilling som tjenestemand, sådan som Kommissionen var forpligtet til.

Vedrørende stillingen som direktør for direktorat A ved GD XVII »Energi« anfører sagsøgeren, at dette direktorat beskæftiger sig med energipolitik, analyser og prognoser samt indgåelse af kontrakter inden for dette område. Sagsøgeren må i sagens natur anses for egnet til at udføre de opgaver, der er henlagt til dette direktorat, hvortil i øvrigt en del af hans personale blev overført.

Sagsøgeren indgav ansøgning til stillingen som direktør for direktorat D ved GD I »Forbindelser med tredjelande«. At han var egnet til at beklæde denne stilling, fremgår klart af hans ansøgning. Denne stilling blev besat ved forfremmelse af en tjenestemand i lønklasse A 3. Selv om det forudsættes, at denne tjenestemand skulle være lige så egnet som sagsøgeren til at bestride stillingen, burde sagsøgeren have fået forrang. Sagsøgeren anfører således, at en tjenestemand i lønklasse A 2, som fritages for sin stilling af tjenstlige grunde, bør ansættes i en anden ledig stilling i lønklasse A 2, når han har de nødvendige kvalifikationer hertil, og han har herved forrang fremfor en tjenestemand i lønklasse A 3.

Endvidere kritiserer sagsøgeren, at Kommissionens beslutning om besættelse af stillingen ved GD I ikke var begrundet. Hvad angår stillingen ved GD XVII kritiserer sagsøgeren, at Kommissionen ikke af egen drift foretog en undersøgelse af mulighederne for at genansætte sagsøgeren.

Heroverfor har Kommissionen anført, at den har et frit skøn med hensyn til eventuelt at genansætte den tjenestemand, som er frataget sin stilling af tjenstlige grunde, i en anden stilling i samme lønklasse. Den pågældende har imidlertid krav på at kunne forsvare sine interesser. Dette fik sagsøgeren også mulighed for. I øvrigt havde han kendskab til de ledige stillinger som direktør ved henholdsvis GD I og GD XVII, af hvilke han indgav ansøgning til den første stilling den 9. september 1981.

Beslutningen om ikke at genansætte sagsøgeren i en anden stilling i samme lønklasse behøver ikke at være udtrykkeligt begrundet. Ifølge Domstolens praksis i sagen *Oslizlok* er de hensyn, der ligger til grund for en beslutning om ikke at genansætte en tjenestemand, forskellige fra dem, der ligger til grund for en beslutning om at fritage vedkommende for hans stilling. Det rådgivende udvalg vedrørende besættelse af stillinger i lønklasse A 2 og A 3 nåede til det resultat, at Beseler og Exintaris burde foretrækkes fremfor de øvrige. Efter en gennemgang og sammenligning af ansøgerne og deres fortjenester besluttede Kommissionen sig for at udnævne Beseler i stillingen, som i forvejen var chef for afdelingen »Autonome og konventionelle instrumenter i forbindelse med handelspolitik; antidumping og beskyttelsesforanstaltninger samt udligningsafgifter; EØF-traktatens artikel 115; generelle spørgsmål« på grund af hans dybtgående og praktiske erfaring med problemerne i GD I-D. Kommissionen bestrider, at sagsøgeren havde nogen fortrinsret til denne stilling og mener, at den har holdt sig inden for

rammerne af sin skønsmæssige beføjelse ved at foretrække en tjenestemand, der ganske vist var indplaceret i en lavere lønklasse end sagsøgeren, men havde større praktisk erfaring med problemerne i det pågældende direktorat og navnlig med problemerne i forbindelse med dumping.

Hvad angår stillingen som direktør for det nye direktorat GD XVII-A, hvortil der efter den ny sagsfordeling er henlagt al »horisontal« aktivitet, såsom energipolitik, analyser og prognoser, administration og kontrakter og disses opfølgning, havde sagsøgeren ikke indgivet ansøgning til denne stilling formodentlig i den antagelse, at han ikke havde de nødvendige kvalifikationer dertil. Stillingen besatte Kommissionen efter den 1. november 1981 og udnævnte en ansøger udefra, som havde alle de nødvendige kalifikationer.

Sagsøgeren fastholder, at han havde alle de nødvendige kvalifikationer til at bestride stillingen som direktør for GD I-D og har herved henvist til en udtalelse fra det rådgivende udvalg vedrørende besættelse af stillinger i lønklasse A 2 og A 3. Han fastholder endvidere, at en tjenestemand i lønklasse A 2, som fritages for sin stilling, har førsteret ved besættelse af en stilling som den omhandlede. Selv om denne førsteret ikke er udtrykkeligt nævnt i artikel 50, stk. 3, følger den dog af forholdets natur. Såfremt der findes to ansøgere til en stilling, som har de samme kvalifikationer, vil den, der ikke ansættes i stillingen, blive afskediget, mens den anden højest må finde sig i ikke at blive forfremmet. Billighedshensyn og logiske betragtninger taler for, at en genansættelse — så vidt det er muligt — af en tjenestemand, som er frataget sin stilling, bør foretrækkes, i hvert fald fremfor en forfremmelse af en tjenestemand i en lavere lønklasse. Princippet om stabilitet i tjenestemænds ansættelsesforhold taler endvidere for denne fortrinsret. Beslutningen om ikke at genansætte sagsøgeren var ikke udtrykkeligt begrundet, og begrundelsen fremgår ej heller af sagens administrative akter. Det er ikke nok at hævde, at der bør foretages en sammenligning af ansøgernes fortjenester og egnethed uden at angive (eventuelt rent summarisk) grundene til at udnævne den tjenestemand, som kunne forfremmes. Det anføres i svarskriftet, at udnævnelsen af Beseler beroede på, at han havde større erfaringer inden for dumpingområdet, men dette fremgår ikke af den anfægtede beslutning eller af udtalelsen fra det rådgivende udvalg.

Ifølge Kommissionen foretog det rådgivende udvalg en første sortering af ansøgerne og udtog kun dem, der opfyldte minimumsbetingelserne for at kunne ansættes i stillingen. Udvalget udfærdigede en alfabetisk opstillet liste over disse ansøgere, hvorefter det tilkom ansættelsesmyndigheden at udnævne den ansøger fra listen, som skulle have stillingen. Kommissionen har givet nogle flere oplysninger om kvalifikationerne hos den ansøger (Beseler), der fik tildelt stillingen, nemlig at vedkommende er forfatter til en afhandling om dumping. Kommissionen mente, at han af de foreliggende ansøgere var den bedst egnede. Såfremt det forudsættes, at der består en fortrinsret, sådan som sagsøgeren har hævdet, kan dette princip i hvert fald kun anvendes, såfremt der er tale om to ansøgere, der i øvrigt står lige. Billighedshensyn og hensynet til stabiliteten i

ansættelsen må vige for tjenestens interesse, som er overordnet. I øvrigt har tjenestemænd i lønklasse A 1 og A 2 en særlig stilling efter vedtægten.

Afgrænsning af påstanden

Parterne er enige om, at påstanden må forstås på den måde, at den også gælder for den beslutning af 6. april 1982, hvorved Kommissionen udnævnte Beseler til stillingen som direktør for direktorat D ved generaldirektorat I. Sagsøgeren indgav en klage af 28. maj 1982 mod denne beslutning, hvori han rejste krav om annullation af ansættelsesmyndighedens beslutning om ikke at imødekomme hans ansøgning. Dette må således også forstås som et krav om annullation af Kommissionens beslutning om at udnævne en anden ansøger i stillingen.

IV — Mundtlig forhandling

Parterne har afgivet mundtlige indlæg i retsmødet den 18. marts 1983.

Generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 30. juni 1983.

Præmisser

1 Ved stævning, indleveret til Domstolens justitskontor den 12. maj 1982, har Renaud, der er forhenværende tjenestemand i lønklasse A 2 ved Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, anlagt sag med påstand om annullation af Kommissionens beslutning af 8. juli 1981 om at fritage ham for hans stilling og af beslutningen om ikke at give ham en anden stilling svarende til hans lønklasse og kategori, samt annullation af de beslutninger, hvorved Kommissionen, efter at sagsøgeren var blevet fritaget for sin stilling, besatte de ledige stillinger inden for samme kategori og samme lønklasse som hans tidligere stilling; sagsøgerens subsidiære påstande vedrører navnlig stillingen som direktør for direktorat D i GD I »Forbindelser med tredjelande«.

2 Sagsøgeren blev den 1. september 1977 ansat i Kommissionens tjeneste som tjenestemand i lønklasse A 2 i en stilling som ledende konsulent ved GD XVII »Energi«. Hans sagsområde vedrørte navnlig internationale energiproblemer samt bi- og multilaterale forhandlinger.

3 Ved skrivelse af 4. maj 1981 meddelte Kommissionens formand sagsøgeren, at man påtænkte at fritage ham for hans stilling i medfør af tjenestemandsvedtægtens artikel 50. Efter at have givet ham lejlighed til at fremsætte sine

bemærkninger, besluttede Kommissionen den 8. juli 1981 at fritage ham for hans stilling af tjenestlige grunde med virkning fra den 1. november 1981. Da sagsøgeren ikke fik tildelt en anden stilling i samme lønklasse inden for sin kategori, fik han udbetalt den i artikel 50 omhandlede godtgørelse.

4 Til støtte for sit krav om annullation har Renaud gjort gældende, at beslutningen om fritagelse for stillingen ikke var tilstrækkeligt begrundet og desuden behæftet med magtfordrejning. Begrundelsen var alt for generelt affattet og helt uden konkret indhold. Beslutningen blev ifølge hans opfattelse truffet som led i en generel anvendelse af vedtægtens artikel 50, som havde til formål, i forbindelse med nybesættelse af nogle af Kommissionens mandater, at lette udskiftninger af visse højtstående tjenestemænd, således som det er praksis efter det amerikanske »spoil system«, hvor et præsidentskifte medfører udskiftning af en række højtstående embedsmænd. I den foreliggende sag blev beslutningen netop truffet på et tidspunkt, hvor kommissionsmedlemmernes mandater blev fornyet eller nybesat.

5 Efter Domstolens praksis (dom af 11. 5. 1978 i sag *Oslizok* mod *Kommissionen*, sag 34/77, Sml., s. 1099) tilkommer der Kommissionen en vid skønsbeføjelse med hensyn til at fritage tjenestemænd i lønklasse A 1 og A 2 for deres stilling. En sådan beføjelse forudsætter en vidtgående beslutningsfrihed, såvel med hensyn til tjenestens objektive krav som bedømmelsen af tjenestemændenes individuelle egenskaber, men samtidig en omhyggelig undersøgelse af sagens omstændigheder.

6 Domstolen har endvidere statueret, at institutionerne alt efter deres behov kan indrette og ændre organisationen af deres tjenestegrene.

7 De grunde, som Kommissionen har påberåbt sig i skrivelsen af 4. maj 1980 og i den anfægtede beslutning, har relation til de retningslinjer, som den vedtog under sit møde den 26. marts 1980, og som navnlig blev truffet på grundlag af Spierenburg- og Ortoli-rapporterne. Ifølge Kommissionen kom disse ændrede retningslinjer navnlig til at ramme de højere stillinger og indebar, at et vist antal stillinger som ledende konsulent herunder sagsøgerens, blev nedlagt.

8 Således fremgår det af de dokumenter, som er offentliggjort af Kommissionen, at der på grundlag af Kommissionens drøftelser i september 1978 blev nedsat et udvalg i januar 1979, som skulle undersøge Kommissionens struktur og funktion. Udvalget var sammensat af fem uafhængige personer. Formand var ambassadør Dirk Spierenburg, der er forhenværende næstformand for Den Høje Myndighed ved EKSF og forhenværende fast repræsentant for Nederlandene. Gruppen afgav rapport den 24. september 1979. Den blev gjort til genstand for megen omtale i pressen og blev også behandlet i Europa-Parlamentet. I rapportens tredje del anbefales visse ændringer i Kommissionens organisatoriske opbygning og administrative politik, og der foreslås en indskrænkning af antallet af administrative basisenheder. Under et møde i oktober 1979 besluttede Kommissionen at foretage en sådan indskrænkning. Efter dette møde afgav Kommissionens formand, Jenkins, en erklæring til pressen. Kommissionen nedsatte også en arbejdsgruppe under formandskab af Ortoli, som afgav rapport i marts 1980.

9 De nævnte omstændigheder viser, at reorganiseringen af Kommissionens tjenestegrene havde været genstand for indgående drøftelser igennem længere tid og ikke blot skyldtes nyudnævnelsen af nogle kommissionsmedlemmer. Den omstændighed, at et ret stort antal højtstående tjenestemænd blev fritaget for deres stilling på samme tidspunkt som sagsøgeren, indebærer ikke i sig selv magtfordrejning. Da sagsøgeren i så henseende ikke har anført andre forhold, må anbringendet om magtfordrejning derfor forkastes.

10 Endelig bemærkes, at sagsøgeren har haft lejlighed til at forsvare sine interesser, idet han ved skrivelse af 4. maj 1981 blev underrettet om de af Kommissionen påtænkte foranstaltninger. I denne skrivelse erklærede Kommissionen, at den ikke længere anså sagsøgerens stilling for nødvendig. Denne begrundelse var tilstrækkelig til, at sagsøgeren havde mulighed for at forsvare den interesse, som Kommissionen måtte have i at opretholde en stilling som ledende konsulent med henblik på udførelsen af de opgaver, der hidtil havde været knyttet til stillingen.

11 Følgelig må sagsøgte frifindes for påstanden om annullation af beslutningen, hvorved sagsøgeren blev fritaget for sin stilling.

12 Subsidiært har sagsøgeren gjort indsigelse mod, at han ikke blev ansat i en anden stilling. Han mener, at han havde de nødvendige forudsætninger for at beklæde stillingen som direktør for direktorat I ved GD XVII »Energi« og desuden havde han indgivet ansøgning til stillingen som direktør for direktorat D ved GD I »Forbindelser med tredjelande«. At han havde de fornødne kvalifikationer til denne stilling fremgår klart af hans ansøgning. Stillingen blev imidlertid besat ved forfremmelse af en tjenestemand i lønklasse A 3. Efter sagsøgerens opfattelse har en tjenestemand i lønklasse A 2, som er fritaget for sin stilling, forret til en ledig stilling fremfor en tjenestemand i lønklasse A 3, såfremt han har de nødvendige kvalifikationer til stillingen.

13 Herom bemærkes, at der tilkommer Kommissionen en vid skønsbeføjelse ved afgørelse af, om en tjenestemand skal udnævnes i en anden stilling i samme lønklasse. De tjenestemænd, som Kommissionen beslutter at fritage for deres stilling har ingen forret fremfor de øvrige tjenestemænd, der kan komme i betragtning hertil. De bør dog i rimeligt omfang have mulighed for at forsvare deres interesser.

14 Det fremgår af sagens akter, at Kommissionen i rimeligt omfang gav sagsøgeren lejlighed til at forsvare sine interesser, idet den oplyste ham om, hvilke stillinger, der var blevet ledige, herunder stillingen som direktør ved GD I og stillingen som direktør ved GD XVII, hvorefter sagsøgeren indgav ansøgning til den første af de to nævnte stillinger. Ved besættelse af denne stilling foretog Kommissionen en sammenligning af ansøgerne og besluttede på dette grundlag at besætte den ledige stilling med en anden end sagsøgeren. Denne beslutning blev følgelig truffet i overensstemmelse med de herom gældende bestemmelser i tjenestemandsvedtægten. Hvad angår stillingen i GD XVII fandt sagsøgeren det ikke selv formålstjenligt at indgive ansøgning herom, hvorfor Kommissionen ikke behøvede at tage sagsøgeren i betragtning.

15 Heller ikke sagsøgerens subsidiære påstand om annullation af beslutningen om ikke at tildele ham en anden stilling kan derfor tages til følge. Følgelig er der ej heller grundlag for at annullere de beslutninger om besættelse af de ledige stillinger, som Kommissionen siden hen har truffet.

Sagens omkostninger

16 Ifølge procesreglementets artikel 69, stk. 2, idømmes den part, der taber sagen, til at afholde sagens omkostninger.

17 I sager med de ansatte må institutionerne ifølge procesreglementets artikel 70 imidlertid selv afholde deres egne udgifter.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (tredje afdeling)

1. **Sagsøgte frifindes.**

2. **Hver part bærer sine omkostninger.**

Everling Mackenzie Stuart Galmot

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 28. september 1983.

Justitssekretæren
efter bemyndigelse

H. A. Rühl

Ekspeditionssekretær

U. Everling

Formand for tredje afdeling